

Chris Dusauchoit

Een hondenleven

Ik ben net terug uit Spanje, drie dagen filmen in dierenasielen in Andalusië. Van honden in asielen word je niet bepaald vrolijk. Het stinkt er altijd, hoe hard ze ook hun best doen om het proper te houden, het geblaf van de beesten die eindelijk iemand zien maakt je hoorndol en als hun geblaf stil valt, hoor je alleen nog wat klaaglijk gepiep. Als je dan kijkt naar die smekende ogen en schuine kopjes word je helemaal week vanbinnen. Sommige honden zijn te bang om naar je te kijken. Je wil niet denken aan wat die allemaal hebben meegemaakt.

De Spaanse hondenasielen zijn veel erger dan de onze. Ze liggen vaak op rommelige terreinen buiten de stad, eenvoudige stenen gebouwen die zijn afgezet met armemensen-prikkeldraad: glaszerven die in de mortel zijn geduwd. Je vraagt je af wie er in godsnaam wil inbreken in een asiël, maar in Spanje worden nog altijd hondengevechten gehouden. Grote en minder aabare honden als rottweilers en pitbulls zijn erg in trek in dat soort kringen. Sommige van die hondenasielen zijn dik oké en worden geleid door mensen met een hart voor beesten, maar andere zijn ronduit sinister en deprimerend. Ze dragen bedrieglijke namen als *refugio* maar het zijn regelrechte doodsfabrieken, de dieren worden er aan de lopende band afgemaakt.

'Sommige hondenasielen in Spanje zijn dik oké, andere zijn ronduit sinister. Het zijn regelrechte doodsfabrieken, de dieren worden er aan de lopende band afgemaakt'

Een Italiaans koppel was eind vorig jaar op reis in Cádiz. Ze hadden de lokale politie gevraagd of er een hondenhotel was, ze wilden even alleen een uitstapje maken. Ze brachten hun drie hondjes op voorspraak van de politie naar *El refugio Puerto Real*. Toen ze een paar dagen later terugkwamen, waren hun hondjes dood. Twee waren gecremeerd, één stak in de diepvries. Na autopsie bleek dat de hondjes daar werden ingespoten met een illegale, spotgoedkope spierverlammer. De dieren vallen dan bij volle bewustzijn om, hun poten verlammen en ze sterven een langzame en pijnlijke dood: ze stikken omdat hun longen uiteindelijk langzaam stilvallen. Ik zei toch dat je er niet vrolijk van wordt.

Ik heb zo'n *refugio* bezocht met een Belgische vrouw die zoveel mogelijk Andalusische hondjes probeert te redden. Alles was netjes gepoetst omdat ze wisten dat de tv kwam, maar je voelde de dood in alle hoeken. Er zaten kwispelende puppies in buitenkooitjes, binnen vond ik grotere honden die nooit daglicht mochten zien. Ik had zin om ze allemaal te redden, maar ook om te huilen en de boel af te breken. We zijn daar vertrokken met wel twintig hondjes, er zaten er nog zeker vijftig die het einde van de week niet zouden halen.

Ik dacht aan Gandhi die zei dat je de beschavingsgraad en de morele vooruitgang van een samenleving kan afleiden aan hoe dieren worden behandeld. Ik dacht aan Jezus die zei: wat gij aan de minsten der mijnen hebt gedaan, hebt gij aan mij gedaan. Ik dacht aan mijn hondje thuis dat alles krijgt wat een hondenhartje wenst. Natuurlijk weet ik dat er ook kinderen sterven van ontbering, dat er vaders en moeders worden vermoord. Maar mag het alsjeblief niet een beetje samengaan allemaal, kunnen we niet zorgen voor alles wat leeft, ook al schijten ze de boel onder en komen ze met stinkende pootjes op je schoot springen? Toe...

De columnisten van Het Nieuwsblad

Maandag: Chris Dusauchoit / Dinsdag: Jan De Smet /

Woensdag: Evi Hanssen / Donderdag: Yasmine & Daisy Van Cauwenbergh /

Vrijdag: Jo De Poorter / Zaterdag: Annelies Rutten